

DE INDUSTRIE DER KINDERBESCHERMING

Een verpleegster, Robin Richardson, liet op 2 maart 1985 haar vierjarig dochttertje door een dokter in een Californisch ziekenhuis onderzoeken. Het kind, Sandy, had last van een afscheiding uit haar geslachtsopening. De dokter verklaarde dat Sandy waarschijnlijk was aangerand door een kinderlokker. Robin praatte toen met haar dochttertje, maar het kleine meisje antwoordde stellig dat niemand haar daar had aangerand. De Kinderbescherming, door de arts gewaarschuwd, liet het kind psychologisch onderzoeken, ook dit met negatief resultaat.

Inmiddels rapporteerde de dokter, gardanella bacteriën te hebben gevonden, die volgens hem alleen door seksuele omgang konden zijn overgebracht. De moeder wendde zich tot dokter Twee, een vrouwenarts. Deze verzekerde haar dat zestig procent van alle vrouwen gardanella had en dat besmetting ermee niet op geslachtsverkeer wees.

Mevrouw Richardson hoorde dat de Kinderbescherming zich toch weer, op aansporing van dokter nummer Eén, met de zaak ging bemoeien en vroeg nu een advocaat om raad. Daar was de Kinderbescherming woedend over. Een ambtenaar ging naar de school van Sandy's tienjarig zusje Shelley en probeerde het kind uit te horen. Onder meer vroeg hij: 'Sluiten je ouders je wel eens op? Slaan ze je met een zweep of een ketting?'

Voor alle zekerheid lieten de Richardsons Sandy nog eens door een vrouwenarts, dokter nummer Drie, onderzoeken. Deze vond niets wat op aanranding leek.

De Kinderbescherming besloot hierop tot een hernieuwd verhoor van Shelley, op zo tactische wijze gevoerd dat het meisje na afloop totaal overtuurd in haar klas terugkwam. Kort daarop verschenen twee ambtenaren van de Kinderbescherming met twee politie-agenten voor het huis van de Richardsons om Sandy weg te halen. Ze dreigden de deur in te trappen als die niet werd opgedaan. De vier mannen stormden naar binnen, drongen moeder en dochttertje in een hoek en rukten het van angst gillende kind uit haar armen. Mevrouw Richardson kreeg te horen dat naar de mening van de politie haar man Sandy had aangerand. Daarna verdwenen de kinderbeschermers met het wanhopig schreeuwende en huilende meisje.

Ze brachten haar eerst naar Shelley's school om afscheid van haar zusje te nemen. Ze zou naar een pleeggezin gaan, vertelden ze. Nadat ze nog aan Shelley hadden meegedeeld dat zijzelf ook wel gauw bij haar ouders zou worden weggehaald, lieten ze het kind in een bijna hysterische toestand achter. Bij wijze van gunst vertrouwden de autoriteiten Sandy aan een tante toe.

Sandy kreeg opnieuw een grondige medische inspectie door een dokter Vier, die beschadiging van het maagdevlies constateerde, ofschoon dokter Eén en vrouwenarts Drie dit ongeschonden hadden bevonden. De tante liet haar daarom door dokters Vijf en Zes onderzoeken, die eenstemmig verklaarden dat maagdevlies, schede en anus normaal waren. Een dokter Zeven, deskundige op het gebied van kindermishandeling, getuigde dat de aanwezigheid van gardanella volstrekt geen bewijs was van seksueel contact.

Na tien dagen gaf de kinderrechtter Sandy aan haar ouders terug. De Kinderbescherming protesteerde op grond van het feit dat de moeder soms groffe taal uitsloeg. De rechter vond dit onvoldoende reden om een vierjarig kind van de moeder te scheiden.

Ofschoon niemand de vader ooit beschuldigd had en zes deskundigen hadden verklaard dat er geen enkele reden was om seksueel misbruik te vermoeden, bleef de Kinderbescherming het gezin bespionneren om bewijsmateriaal tegen de man te verzamelen. De Richardsons hebben hun spaargeld moeten offeren om al de geraadpleegde dokters te betalen en zijn emotioneel en financieel geruïneerd.

Wat is de ondergrond van een dergelijk, allerminst alleenstaand incident? Een magistrale studie van Douglas J. Besharov in *The Harvard Journal of Law and Public Policy*: "Doing something" about child abuse zet de hele ellendige geschiedenis uiteen. In de agressieve, gewelddadige Amerikaanse samenleving is kindermishandeling, al dan niet seksueel, natuurlijk een veel voorkomend verschijnsel. Tot 1960 heeft niemand zich daar druk over gemaakt. Eerst in 1963 begon men gegevens te verzamelen en in 1974 lukte het senator Mondale een wet te doen aannemen die het National Center on Child Abuse and Neglect in het leven riep. De oorspronkelijk beschikbare negentien miljoen dollar per jaar liep al gauw tot tachtig miljoen op. Uiteraard steeg gelijktijdig het aantal gevallen van kindermishandeling waarmee de autoriteiten bemoeienis hadden. In de statistieken stijgt de omvang van een kwaal of een misdrijf altijd wanneer men daar krachtig de strijd tegen gaat aanbinden. We hebben in ons land hetzelfde gezien met misdrijven als incest en verkrachting. Zo steeg in Amerika het aantal bekende gevallen van kindermishandeling van 150.000 per jaar in 1963 tot meer dan 1.300.000 in 1982.

Daarbij bleek dat de fatale gevallen waarin kinderen door hun ouders ten dode toe verwaarloosd of compleet dood geslagen waren, vrijwel altijd kinderen betroffen die reeds van tevoren door bureaus of maatschappelijk werkers aan de Kinderbescherming als bedreigd waren gemeld. Een paar voorvallen brachten de publieke opinie in hevige beroering. Kinderen waren onder ontzettende omstandigheden aan hun eind gekomen, eenvoudig omdat de gewaarschuwde politie of dokter of maatschappelijk werker niet of niet snel genoeg had ingegrepen. Een onderzoek in Texas bracht aan het licht dat het leven van veertig procent van de door mishandeling omgekomen kinderen gered had kunnen worden als men maar snel genoeg op de ontvangen inlichtingen had gereageerd.

Tegenacties zetten in. Een arts in Los Angeles kreeg een vonnis wegens dood door schuld omdat hij een duidelijk geval van voortgezette mishandeling niet had gerapporteerd. Een gescheiden vader had aangegeven dat zijn driejarig dochttertje door de minnaar van zijn ex-vrouw werd geslagen; de Kinderbescherming deed niets. Acht dagen later lag het kind te sterven in een ziekenhuis, met wonden over het gehele lichaam. De vader deed de verantwoordelijke autoriteiten een proces aan en kreeg ruim tachtigduizend dollar schadevergoeding.

Angst voor strafvervolging en ontslag maakte de functionarissen van de Kinderbescherming nu uiterst waakzaam. Al gauw wist iedereen dat je maar een klink hoeft te geven bij politie of Kinderbescherming, met vage suggesties dat het je bij de bureaus niet helemaal pluis leek, en je buurman werd voor een verhoor ontboden op het politiebureau en zijn kinderen werden voorlopig weggehaald. Dit is de achtergrond van geschiedenissen als die van Sandy Richardson. Meer dan 65% van de binnenkomende aangiften (betreffende 750.000 kinderen per jaar) bleek bij onderzoek uit de lucht gegrepen te zijn, geïnspireerd door de behoefte een vervelende buurman een hak te zetten en een hoop narigheid te bezorgen. Het is immers niet zo leuk wanneer een inspecteur in je huis doordringt, je tweejarig dochttertje naakt uitkleedt om haar geslachtsdelen en anus te bekijken. Maar in Amerika, dat democratische land, gebeuren zulke dingen geregeld.

De kinderbeschermers voelden zich niet enkel bedreigd door deze situatie. Al gauw zagen ze ook de geweldige mogelijkheden die erin staken. Maak de mensen dol van angst voor alle gevaren die hun kinderen bedreigen en zij zullen bereid zijn bij de overheid aan te dringen op steeds verdere verhoging van de begrotingen voor kinderbeschermingsorganisaties en tot rijkelijke

subsidies aan allerlei onderzoek op dit gebied.

Een golf van hysterie ging over het land toen men hoorde dat in de Verenigde Staten jaarlijks anderhalf miljoen kinderen verdwenen: geroofd, ontvoerd, mogelijk vermoord. Ouders sleepten hun kroost naar de politiebureaus om vingerafdrukken te laten maken; op melkkartons en dergelijke voorwerpen drukte de fabrikant portretten van verdwenen kinderen met een verzoek om opsporing. In de luchthavens prijken grote foto's van vermisten. Pas langzamerhand drong het tot de verontruste gemeedten door - wat de kinderbeschermers zorgvuldig hadden verzwegen! - dat in 95% van deze tragedies het kinderen betrof van gescheiden ouders, meegenomen door de liefhebberende vader of moeder aan wie het kind door de rechter niet was toevertrouwd. Een onwenselijke situatie, zeker, maar toch heel wat minder alarmerend dan de gesuggereerde kinderroof door vreemden. De resterende kinderen zijn om de een of andere reden zelf van huis weggelopen. Het aantal werkelijk door onbekenden ontvoerde kinderen bedraagt minder dan duizend, geen anderhalf miljoen.

De hysterie werd systematisch opgevoerd door geruchten over miljoenen kinderen die in de prostitutie terecht kwamen of gedwongen werden tot medewerking aan de vervaardiging van pornofilms. De productie van kiddie-porn zou een geweldige industrie zijn met een jaarlijkse omzet van miljarden dollars. De wildste verhalen deden opgeld. Kinderen zouden werkelijk doorgemarteld zijn in de studio's bij het opnemen van gruwelfilms voor sadisten. Linedecker, een journalist die op dit gebied niet was is van krasse beweringen, moest wat schoorvoetend toegeven dat bij alle huiszoekingen nog nooit een dergelijke film werd aangetroffen en dat van geen enkel kind ooit is vastgesteld dat het op die manier is vermoord.

In 1977 heeft een commissie uit de wetgevende vergadering van de staat Illinois zich met het thema beziggehouden. Deze heren en hun helpers bij de politie zijn geen lieverdjes. Om 'kinderverkrachters' in de val te lokken zetten ze advertenties, waarin leiders worden gevraagd voor zomerkampen van jongens. Met sollicitanten begon dan een vriendelijk gestelde, vertrouwelijke correspondentie: was de betrokkene ook bereid seksuele voorlichting te geven? Was hij er ook voor dat de jongens geheel naakt sporten? Sleidelijk ging het zo verder: had de sollicitant ook ervaringen met jongens op dit gebied? Had hij soms ook foto's of films? Dan zou misschien een uitwisseling mogelijk zijn, want de adverteerder had meermaals zulke kampen geleid en bezat zelf prachtige foto's. Kon men elkaar eens ontmoeten? Tijdens de ontmoeting in een of ander restaurant of hotel kwamen dan de foto's op tafel en de rechercheurs van achter de gordijnen tevoorschijn. Arrestatie volgde, huiszoeking, inbeslagname, veroordeling tot vele jaren gevangenisstraf. De huiszoeking leverde dikwijls adreslijstjes met namen van andere relaties op, die dan op hun beurt een overval van de politie kregen.

De heren van de commissie uit de wetgevende vergadering van Illinois die dergelijke provocaties aanmoedigden en met trots er over rapporteerden, zijn dus niet bepaald warme vrienden van boy-lovers te noemen. Toch delen ze eerlijk mee, dat ze de getallen over de omvang van kinderprostitutie, zoals door de befaamde dr. Judy Densen-Gerber tijdens hearings van het Congres beweerd, volstrekt ongeloofwaardig bevonden hebben. Hetzelfde is het geval met de miljoenen of zelfs miljarden winst die met kiddie-porn gemaakt zou worden.

Deze dr. Judy Densen-Gerber, die bij het Witte Huis in ongenade viel vanwege haar zonderlinge manipulaties met overheids-gelden, losgepeuterd voor het door haar gerunde tehuis voor heroïnehoertjes, houdt er barbaarse opvoedingsmethoden op na. Ze heerst over deze meisjes als een absolute monarch, heeft zichzelf een topsalaris toegekend plus RSV-achtige 'onkostenvergoedingen'. Aldus tenminste berichten in de Amerikaanse pers. Mogelijk geïnspireerd door Nederlandse kinderbeschermers lanceerde zij tegenover de Amerikaanse Senaat het verhaal dat in Amsterdam veilingen bestonden, waar kinderen bij opbod voor seksueel misbruik werden verkocht. Ook de feitelijk volkomen onjuiste beweringen over Nederland als productiecentrum voor kinderpornografie stammen uit deze troebele bron. Dat deze verhalen uit kringen van kinderbeschermers hier te lande gevoerd werden, bleek uit de publieke afstraffing door minister Korthals Altes aan de Amsterdamse vertrouwensarts Koers toegeedeeld. Het was een zegen dat Nederland tijdens deze geruchtenstorm een nuchtere Minister van Justitie had, die zich niet door de hysterie van de media liet meeslepen en niet uit de weg ging voor de politiek zorgvuldig getimede, na vier dagen abrupt stopgezette inbeslagnameactie van de Amsterdamse politie. Hij heeft alleen moeten gedogen dat onder invloed daarvan de Tweede Kamer ons Wetboek van Strafrecht met een slecht geredigeerde en praktisch onbruikbare bepaling tegen kinderporno heeft uitgebreid.

De gevaren blijven intussen dreigend, want onder het devies van kinderbescherming valt een heel lucratief bedrijf te organiseren. De algemene bezuinigingswoede staat op het ogenblik aan een grootscheepse uitbreiding in de weg. Maar wanneer de omstandigheden verbeteren en er weer geld beschikbaar komt, zou een furie naar Amerikaans voorbeeld ook hier best om zich heen kunnen grijpen. Het recept is succesvol gebleken: verbreid zwaar overdreven verhalen over de gevaren die kinderen bedreigen; vraag subsidies en giften voor organisaties die deze gevaren bestrijden; schep comfortabele banen voor de werkers van die organisaties.

Hoe groot het gevaar is, bewijst de wanstaltige kinderbescherming in Zweden, waar het aantal ouders, door de overheid van hun kinderen beroofd, in verhouding tienmaal hoger is dan in vergelijkbare landen als Noorwegen en Denemarken. Het rijst zo de pan uit, dat het verzet tegen de willekeur zich eindelijk gaat organiseren. Ook Amerika kent zulke weerbaarheidsorganisaties van ouders. Een van de belangrijkste is VOCAL (Victims Of Child Abuse Laws) (P.O. Box 8536, Minneapolis, MN 55408). In korte tijd werden al zestig plaatselijke afdelingen opgericht. Onmiddellijke aanleiding was het doorgedraaide optreden van een vrouwelijke officier van justitie. Zij beweerde een verband van pedofielen ontdekt te hebben, arresteerde vijftig mannen in een klein plaatsje en onderwierp reeksen kinderen aan afschuwelijke ondervragingen, waarbij zij hen onder enorme druk stelde. Zij hield de kinderen voor: 'Meneer A. is een heel slechte en gevaarlijke man, die kinderen op de vreselijkste manier mishandelt. Hij moet worden uitgeschakeld. Ook als die man nooit iets met je gedaan heeft, bewijs je dus andere kinderen en jezelf een grote dienst als je zegt dat er wel iets is gebeurd'. Toen de ouders van de totaal overtuurd gebrachte kinderen eindelijk te hoop stuurde, grepen hogere autoriteiten in en zonden deze dienaar der justitie naar een ander oord. Alle beschuldigen werden buiten vervolging gesteld.

In Amerika worden de openbare aanklagers door de bevolking gekozen, een fataal systeem. Tegen de tijd van de verkiezingen is het voor de man in functie nooit weg, de eerste pagina van de krant te halen met een sensationeel verhaal over het optreden van een bende 'perverts'. Over ontmaskering en arrestatie van pedofielen leest iedereen graag en zulk ingrijpen wordt door ieder weldenkend burger toegejuicht. Voor de politie is het ook aantrekkelijk pedofielen te arresteren dan drugshandelaars of inbrekers, want pedofielen slaan en schieten niet terug. Terwijl het aantal inbraken, verkrachtingen en moorden ten top stijgt en terroristische aanslagen dagelijks nieuws worden, besteedt de recherche er duizenden man-uren en miljoenen dollars aan om via de douane na te speuren, wie uit het buitenland een blaasje met naaktfoto's laat komen. Om hun activiteiten aannemelijk te maken verspreiden politie en aanklagers systematisch verzonden geruchten over internationale benden die kinderen op bestelling leveren. Is niet alles geoorloofd als het er om gaat, zulke schurken te pakken? Jongens die een relatie met een man hebben en hun vriend niet willen verraden, worden mishandeld. Lloyd Martin, een politiemann uit Los Angeles die de naam verwierf van een grote autoriteit op dat gebied te zijn, hield een jongen die weigerde te getuigen aan zijn benen boven een afgrond. 'We moeten die jongens soms kraken!', verklaarde een andere detective voldaan in een lezing voor ouders. Het meest typerend is wel de herhaaldelijk gebruikte bedreiging: 'Als je ons niet vertelt wat die schoft met je heeft uitgehaald, zorg ik ervoor dat je in een opvoedingsgesticht komt. Daar word je al de eerste nacht door een stuk of tien grotere jongens verkracht, en ik verzeker je dat dat pijn doet. Ze gaan door tot je flauwvalt!' Kinderbescherming!

Nee, politiebepoering en kinderbeschermers-bepoering. Met makkelijke en ongevaarlijke zaakjes populariteit verwerven, hogere begrotingsposten en subsidies lospeuteren, en dit alles ten koste van de kinderen.

Wat in Amerika gebeurt, gebeurt hier een paar jaren later. Wel hoeven politie en officieren van justitie hier gelukkig niet de gunst van kiezers te verwerven, maar uitbreiding van de kinder- en zedenpolitie en meer geld voor de kinderbeschermende instanties zijn altijd meegenomen. De voortekenen dienen zich ook hier aan. We hebben de affaire van de Rotterdamse commune gezien, waarbij de pers voor een groot deel gelukkig kritisch bleef. We hebben de trammelant gezien tijdens de discussie over kinderporno, toen de media zich meer onkritisch lieten meeslepen. We zijn gewaarschuwd!

De Oostenrijkse pedagoog en seksuoloog Ernest Borneman verzuchtte eens in een Duits radioprogramma: 'Nooit tevoren heeft men zich zo ingespannen om kinderen te beschermen. Nooit tevoren zijn kinderen zo ongelukkig geweest'.

E. Brongersma